

излизате по дървенитѣ стълби, послани съ нови черги, обградени отъ дветѣ страни съ саксии отъ чудни цвѣтя, въ чардака, гдето ви посрѣщатъ. Нови изненади на красота и премѣна.

Много отъ домоветѣ на карловци сж малки, но сж истински цвѣтарници, или, по-добре, музеи на българско домостроителство, на домашно изкуство, природна щедростъ и домакинска скѣтаностъ. Всичко въ стаитѣ е така постлано и наредено, че човѣкъ се стѣснява да не събори и опраши нѣщо . . .

Предъ паметника на Апостола

На 31 май е *Петдесетница*. На този день се извършва тържественото поклонение предъ паметника.

Многобройниятъ народъ още отъ рано се навъртва на площада. Всичко е окичено и обвито въ знамена и рози. Къмъ десетъ часа пристигатъ войскитѣ, ученицитѣ, опълченцитѣ и разнитѣ сдружения. Музики свирятъ отъ вредъ. Ето и черковнитѣ камбани звѣнятъ тържествено и силно. Отъ дветѣ близки градски църкви следъ богослужението идатъ богомолцитѣ. Начело върви владиката и следъ него цѣлото духовенство. Народътъ отваря пжтъ. Всѣки заема мѣстото си, обгръща се паметника, който се издига високо, а на върха му Апостолътъ Василъ Левски е изваянъ като да говори въодушевено на събралия се народъ. Лѣвата си ржка той е издигналъ нагоре, за да изрази мисълта: *българскиятъ народъ трѣбва безъ друго да се освободи*; въ дѣсната ржка е стисналъ пистолетъ, готовъ за стрелба. Съ това той иска да каже: *„ако справедливиятъ гласъ на българитѣ не се чуе, гласътъ на това, що е въ дѣсната ми ржка, ще заговори“*.

Громко пѣе черковниятъ хоръ. Владиката светява вода, ръси народа и го благославя. При изпѣване на „Вѣчна память“ всички падатъ на колѣне. Всѣки чув-